

Arrest

nr. 308 380 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 21 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 oktober 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. EYKERMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Congolese nationaliteit te zijn.

De verzoekende partij diende op 24 augustus 2018 een asielaanvraag in.

De gemachtigde nam op 22 februari 2019 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 februari 2019 diende de verzoekende partij opnieuw een asielaanvraag in.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 13 december 2019 een beslissing tot de weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 19 juni 2020 werd het beroep verworpen.

De gemachtigde nam op 17 juli 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij.

De verzoekende partij diende op 11 augustus 2021 een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde nam op 3 maart 2023 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard en op diezelfde dag nam hij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

De verzoekende partij diende op 3 april 2023 een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in.

Op 11 oktober 2023 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Op diezelfde dag nam de gemachtigde opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.04.2023 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*K. W., M. (R.R.: (...))
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
geboren te Kinshasa op (...)1986
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door K. W., M. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 10.10.2023)

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten

de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon."

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en deze is als volgt gemotiveerd:

"De mevrouw,

Naam + voornaam: K. W., M.

geboortedatum: (...)1986

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

- Het hoger belang van het kind : nvt*
- Het gezins- en familieleven : Het is inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Betrokkene toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstrekte onmogelijkheid zou zijn samen met hem een gezinsleven in het land van herkomst uit te bouwen*
- De gezondheidstoestand : besproken medisch advies dd. 10.10.2023*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw huis begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, dat integraal gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij verder ook een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"II.2.1 Verzoekster meent volgend(e) middel(en) te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing van de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 11.10.2023 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard:

II.2.1.1 Het middel bestaat uit een schending van artikel 9ter Vw., van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van de materiële motiveringsplicht, en de manifeste beoordelingsfout, doordat geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandelingen in Congo.

1.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

2.

Verwerende partij houdt in de bestreden beslissing voor dat verzoekster een vergelijking zou doen van het kwaliteitsniveau van de gezondheidszorg in het land van herkomst en in België.

Evenwel is in casu geen sprake van een minder goede kwaliteit in vergelijking met België, maar van een erbarmelijke staat van de gezondheidszorg (hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing overigens ook niet als dusdanig wordt ontkend), zodat dit weldegelijk een invloed heeft op de beoordeling van de toegankelijkheid van de medische zorgen.

Verzoekster is van oordeel dat verwerende partij geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst.

Zoals in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging van medische redenen gesteld, blijkt uit de algemeen beschikbare informatie dat de gezondheidszorg in Congo geen aanvaardbaar kwalitatief niveau is. Er kan hiervoor ook worden verwezen naar One World dd. 20.05.2015 "HET BELANGRIJKSTE ZIEKENHUIS IN CONGO HEEFT AAN ALLES TEKORT" te vinden op <https://www.oneworld.nl/lezen/achtergrond/het-belangrijkste-ziekenhuis-congo-heeft-aan-alles-tekort/>:

De erbarmelijke staat van de gezondheidszorg in het belangrijkste ziekenhuis in de hoofdstad van de Democratische Republiek Congo staat synoniem voor de sociaaleconomische ontwikkelingen in het land, dat wordt gekenmerkt door conflicten en corruptie. Verbetering van de gezondheidszorg is alleen mogelijk als het hele gezondheidsstelsel en het management ervan wordt aangepast.

(...)

Op de Eerste Hulp van het Kinshasa General Hospital - het belangrijkste en grootste ziekenhuis van Kinshasa - ligt een dode man, de vader van E. B. 'Mijn vader stierf omdat hij vanaf zijn binnenkomst 21 uur lang geen medische zorg kreeg,' zegt ze. 'Bij aankomst werd hij in een volle en te warme zaal gelegd. Hij kreeg geen zorg voordat we alle formaliteiten en betalingen rond hadden. Dat duurde uiteindelijk te lang.'

Even verderop legt F. Y. zijn matras neer in één van de vele gangen in het ziekenhuis. Hij plaatst zijn muskietennet erboven. Het is negen uur in de avond en tijd om te slapen. Hij verblijft al zeven maanden op deze manier in het ziekenhuis voor zijn dagelijkse therapie. 'Ik ben er nu aan gewend,' zegt hij met een zucht. Y. is geen uitzondering. Elke avond zijn de gangen van het ziekenhuis vol met matrassen van patiënten die geen zorg krijgen in de ziekenzalen, maar die praktisch in het ziekenhuis wonen.

Een tekort aan van alles

Medische fouten, een riskant onhygiënische situatie en een chronisch gebrek aan medicijnen. Dat is nog maar het topje van de ijsberg van de dagelijkse problemen waar de Kinshasa General Hospital mee te maken heeft. Patiënten moeten vooral geduld hebben. Er is geen haast. Medisch personeel is niet gemotiveerd omdat hun salaris vaak niet wordt uitbetaald. Dokter T. werkt bijvoorbeeld al twee jaar in het ziekenhuis maar zijn naam staat nog steeds niet op de loonlijst van het ziekenhuis. Bovendien heeft veel personeel niet de training en benodigdheden om snel in te grijpen bij complicaties. De situatie is zo slecht dat zelfs de toevoer van drinkwater en elektriciteit onbetrouwbaar is.

(...)

Een levendige handel in en om het ziekenhuis

En waar gebrek is aan alles, groeit de vraag en daarmee de commercie. Voor betaling kunnen wel zaken geregeld worden buiten het ziekenhuis om, zoals het verkrijgen van medicijnen, plastic handschoenen, zeep, en water. Er is een levendige handel in producten en diensten ontstaan die het ziekenhuis zelf zou moeten leveren. Patiënten betalen daarom niet alleen de ziekenhuisrekening, maar daarboven nog een rekening voor vele noodzakelijke extra's. L. M. bijvoorbeeld vertelt dat hij gedwongen werd om als patiënt 200 francs (0,20 euro) te betalen om gebruik te mogen maken van het toilet.

Zie ook artikel van Borgen Project dd. 20.01.2021, "EXAMINING THE HEALTHCARE SYSTEM IN THE CONGO" te vinden op <https://borgenproject.org/healthcare-in-the-congo/>:

The Democratic Republic of the Congo has one of the highest poverty rates and one of the worst healthcare systems in Sub-Saharan Africa. The country's struggle with healthcare is related to many other socio-economic issues the country struggles with.

Healthcare in the Congo is not guaranteed for its citizens. This is due to long-lasting poverty and a lack of healthcare efficiency in the country. Since there are no hospitals in the Congo that offer free care, each patient must pay. Medical bills can range anywhere from \$50 to \$100. However, the average annual salary in the Congo is just \$400, making the medical costs prohibitively expensive. And, in addition to 71% of the population living in poverty, the law does not require that people have access to healthcare despite their economic standing.

(...)

Armed conflict has consistently damaged the country's ability to improve healthcare facilities for decades. The lack of stability associated with the conflict has exacerbated the situation.

Per 10,000 people, the nation has 0.28 doctors and 1.91 nurses and midwives. In the Congo, the staff in the healthcare industry and the level of care have declined. There is no coordination structure in place to enable health worker training organizations to take current health system needs into account. In training schools, there is a lack of physical and financial resources. Patients must schedule an appointment with their physicians in order to be evaluated. In most cases, physicians see patients on specific days out of the week. Thus, patients must wait for lengthy periods of time to be treated due to the limited range of health centers with doctors.

There are currently 401 hospitals in the Congo. Moreover, small towns have limited access to primary treatment and, as such, many residents continue to struggle to access appropriate medical care. These hospitals also fail to maintain the tools and supplies needed to meet most of the patients' health concerns. Because of armed conflict, among other reasons, hospitals often run out of critical prescriptions and materials needed for different services.

Zie artikel van Amnesty International dd. 19.04.2021 "RÉPUBLIQUE DU CONGO, LA RÉPRESSION CONTINUE ALORS QUE LE SYSTÈME DE SANTÉ S'EFFONDRE" te vinden op <https://www.amnesty.be/infos/actualites/article/republique-congo-repression-continue-systeme-sante-effondre>:

Le rapport documente comment les patients qui ne sont pas en mesure de payer leurs factures médicales sont parfois laissés sans traitement. Un patient de l'hôpital du district de Gamboma, dans le centre du pays, a déclaré à Amnesty International qu'il avait vu l'hôpital refuser de traiter des patients qui ne pouvaient pas payer :

« L'an dernier, j'ai vu un jeune homme en provenance d'un village avoisinant, visiblement mal en point, abandonné aux urgences, faute d'argent. Même si l'hôpital n'a pas de produits, face à un cas grave, les agents de santé devraient essayer de faire au moins quelque chose pour soulager le patient. »

« Le gouvernement doit améliorer l'accessibilité du système de santé en fournissant aux patients des installations, des biens et des services abordables pour tous », a déclaré Samira Daoud.

(...)

Des retraités, des fonctionnaires et des étudiants boursiers à l'étranger ont payé le prix fort des conséquences de la crise financière et de sa gestion par les autorités.

Au mois de février 2021, 280 fonctionnaires réclamaient encore 17 mois d'arriérés de salaires. En novembre 2020, plus de 40 000 retraités avaient cumulé 28 mois de pensions impayés. Des étudiants congolais à l'étranger sont restés au moins trois ans sans percevoir leurs bourses.

Un étudiant congolais à l'étranger a déclaré à Amnesty International que dans le pays où il étudie, près de 200 étudiants attendent leurs bourses depuis des mois.

« Nous attendons le paiement de près de 36 mois de bourse... Des étudiants sont ici sans diplôme ni attestation de fin d'études, faute du paiement des frais académiques par notre gouvernement... Plusieurs étudiants ont abandonné les études pour faire des petits boulots. »

(...)

Le rapport documente la répression des autorités à l'encontre des personnes qui ont dénoncé la gestion et la gouvernance ayant aggravé la situation des droits économiques et sociaux et de celles qui ne se conformaient pas aux mesures de restriction anti-COVID-19.

Un exemple d'homicide illégal découlant d'une utilisation excessive de la force documentée dans le rapport est la mort, le 18 avril 2020 à Djambala (nord-est), de V. S. O. qui aurait été tué par des policiers et des gendarmes qui l'ont surpris à moto pendant les heures du couvre-feu. Son parent a déclaré à Amnesty International qu'il avait été battu à l'aide de ceinturons, matraques, coups de crosse, puis son corps sans vie a été déposé à l'hôpital, après qu'un des éléments impliqués a appelé un proche pour faire croire à un accident de la circulation.

L'étudiant B. N. A., président du Mouvement des élèves et étudiants du Congo (MEEC), qui a appelé au paiement des bourses, a subi des tortures deux fois, au cours de sa détention en 2018 à la Direction générale de la surveillance du territoire (DGST) et à son retour forcé d'exil du Cameroun en 2020.

Het bovenstaande maakt duidelijk dat verzoekster in Congo niet afdoende kan beschikken over medische zorgen, laat staan van een aanvaardbaar kwalitatief niveau door de onhygiënische situaties en het chronisch gebrek aan medicijnen, zodat artikel 9ter geschonden is, minstens is er sprake van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel

Het volstaat dan ook niet om te stellen dat de medicijnen van verzoekster in Congo beschikbaar zijn, wanneer duidelijk is dat er sprake is van een chronisch gebrek aan medicijnen. Verwerende partij heeft in het advies niet aangetoond dat de medicijnen voor verzoekster afdoende aanwezig en derhalve voor haar toegankelijk zijn.

3.

Aangezien tot slot niet duidelijk is wat de gemiddelde kostprijs is van de door verzoekster in te nemen medicatie en wat de exacte kostprijs is van de medische zorgen door gespecialiseerde artsen (pulmonologist,...), kan niet worden gesteld dat verzoekster kan instaan voor de kosten en desnoods op familie of vrienden beroep kan doen voor financiële hulp. Indien niet geweten is hoeveel de behandeling in zijn totaliteit kost, kan ook niet beweerd worden - voor zover zulks al van hen zou mogen worden verwacht (quod non) - dat vrienden op afdoende wijze kunnen tussenkomen in de kosten. Dit laatste is een loutere bewering van verwerende partij die op geen enkele manier kan worden bewezen door geen van de partijen, zodat hiermee geen rekening kan worden gehouden.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar EASO med COI, Medical Country of Origin information Report: Democratic Republic of Congo (DRC), August 2021 te vinden op <https://euaa.europa.eu/publications/medcoi-report-medical-country-orig-in-information-report-democratic-republic-congo-drc>. Hieruit blijkt uit pagina 35-36 dat de kostprijs voor het raadplegen van een specialist in Congo minimum 10 USD bedraagt en privé zelfs 40 USD, terwijl het minimuminkomen in Congo amper 3,61 USD bedraagt.

Het zal voor verzoekster dan ook sowieso niet mogelijk zijn om de noodzakelijke medische kosten te betalen.

De loutere verwijzing naar een systeem van mutualiteiten (waarbij uit de info waarnaar verwezen wordt blijkt dat deze nog niet optimaal functioneren) is weinig zinvol wanneer duidelijk is dat er nog geen enkel systeem voorzien is voor bvb werkloze personen, hetgeen verzoekster zal zijn wanneer zij thans dient terug te keren. Zie EASO med COI, Medical Country of Origin information Report: Democratic Republic of Congo (DRC), August 2021 te vinden op

Aangezien de medische zorgen in Congo dan ook niet afdoende toegankelijk zijn voor verzoekster, is een vernietiging van de bestreden beslissing dan ook op zijn plaats.

Dat het middel derhalve ernstig is.”

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de mate dat de verzoekende partij de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de aanvraag van de verzoekende partij als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

In het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 10 oktober 2023, dat integraal deel uitmaakt van de eerste bestreden beslissing, wordt het volgende gesteld inzake de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 03.04.2023.

Voorgelegde medische attesten

- SMG d.d. 22-03-2023 van Dr. M., internist in opleiding
 - o blanco voorgeschiedenis
 - o actueel probleem: pulmonale sarcoidose
 - o medicatie: Medrol, PPI en PJP-profylaxe
- opname oktober 2022 medicatie: Medrol, Pantomed, Eusaprim. Ernstig restrictieve longfunctie met gedaalde diffusiecapaciteit
- factuur ziekenhuis

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen dat het hier een 37-jarige Congolese dame betreft. We weerhouden als pathologie : pulmonale sarcoidose met aantasting van de longfunctie.

Medicamenteuze ondersteuning:

1. Medrol= methylprednisolone
2. Pantomed= pantoprazole PPI
3. Eusaprim = cotrimoxazole en als antibiotica profilaxe

Ondanks de verminderde longfunctie is er geen medische tegenindicatie tot reizen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

- Aanvraag MedCOI van 16.06.2023 met het unieke referentienummer 16950
- Aanvraag MedCOI van 03.09.2021 met het unieke referentienummer 15106

(...)

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de medische opvolging en medicamenteuze ondersteuning beschikbaar is in het thuisland.

Vanuit het standpunt van beschikbaarheid van de zorg is er geen tegenindicatie voor terugkeer naar het thuisland.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De gezondheidszorg in Congo (DR) wordt georganiseerd op drie niveaus: het centraal niveau, het provinciaal niveau en het lokaal / operationeel niveau. Het centrale niveau bestaat uit het Ministerie van

Volksgezondheid met het algemeen secretariaat dat centrale richtlijnen, gezondheidsprogramma's en gespecialiseerde diensten verzorgt. Het centrale niveau omvat eveneens de nationale en universitaire ziekenhuizen. Het intermediaire of provinciale niveau wordt geleid door het provinciale Ministerie voor Gezondheid. Zij geven vooral technische ondersteuning met als specifieke taken: coördinatie, opleiding en supervisie, evaluatie, inspectie en controle van de zorg. Zij staan in voor de operationele directieven en de toepassing ervan. In elke provincie bevindt zich een provinciaal ziekenhuis. Het perifere of operationele niveau omvat 516 gezondheidszones. Zij zijn de basis voor de planning en implementatie van de eerstelijns geneeskunde. Op dit niveau bevinden zich gezondheidsposten, - centra en algemene ziekenhuizen.

Een officiële sociale zekerheid bestaat niet in Congo. Congo werkt wel aan een systeem van 'mutualiteiten' onder toezicht van het Ministerie van Arbeid en Sociale Welvaart. Er is ook het nationale plan voor gezondheidsontwikkeling (PNDS), dat mee vorm moet geven aan het plan van de 'Strategie voor de versterking van de Gezondheid' (SRSS). Daarnaast is er ook een nationale strategie wat betreft de sociale bescherming van kwetsbare groepen (SNPS-GV). Het algemene doel van deze strategie is om de rechten op en toegang tot kwaliteitsvolle basisvoorzieningen te garanderen. Een ander overheidsprogramma is het "Revolution of Modernity" (2011-2016). Dit heeft tot doel om kwaliteitsvolle gezondheidszorg voor iedereen toegankelijk te maken tegen een minimum aan kosten.

Sinds de lancering van het programma ter promotie van de mutualiteiten, zijn vele organisaties opgestart zoals b.v. SOLIDARCO (solidariteit België-Congo). Meer en meer Congolezen sluiten zich bij deze structuren aan om de kosten van de gezondheidszorg te dragen. De leden die hun maandelijkse bijdrage aan hun mutualiteit betalen (2,5 tot 4,5 dollar per maand), kunnen in erkende gezondheidscentra terecht voor eerstelijnszorg, kleine en middelgrote operaties, oogheelkunde, tandheelkunde, kleine en middelgrote chirurgie, essentiële medicijnen en ziekenhuisopnames van korte termijn.

Betrokkene haalt geen bewijzen van arbeidsongeschiktheid aan. Er kan dus vanuit gegaan worden dat betrokkene zelf kan instaan voor de nodige kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie of vrienden meer wonen heeft in het land van herkomst waar zij terecht kan voor (tijdelijk) opvang en/of (financiële) hulp.

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Betrokkene is een vrouw van 37 jaar uit Congo (DRC) met Pulmonale Sarcoïdose. Ze wordt hiervoor in België behandeld. Ons onderzoek toont aan dat deze behandeling in Congo (DRC) kan worden verdergezet. Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte die een imminent gevaar oplevert voor haar leven of haar fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is."

De ambtenaar-geneesheer concludeert in zijn advies dus als volgt: "Betrokkene is een vrouw van 37 jaar uit Congo (DRC) met Pulmonale Sarcoïdose. Ze wordt hiervoor in België behandeld. Ons onderzoek toont aan dat deze behandeling in Congo (DRC) kan worden verdergezet. Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte die een imminent gevaar oplevert voor haar leven of haar fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij voor wat de beschikbaarheid van de noodzakelijke medische zorgen verwijst naar het stuk ‘One World dd. 20.05.2015’, een artikel van Borgen Project van 20 januari 2021, en een artikel van Amnesty International van 19 april 2021. Het eerste stuk dateert van 20 mei 2015, en was op het moment van de bestreden beslissing dan ook al ongeveer 8 jaar oud en hiervan kan aldus gesteld worden dat het gedateerd is. Bovendien baseren de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer zich voor hun conclusie op veel recentere documentatie.

De Raad stelt ook vast dat de rapporten en stukken die de verzoekende partij aanhaalt ofwel handelen over zeer individuele specifieke gevallen, ofwel zeer algemeen de toestand van de gezondheidszorg bespreken, terwijl de ambtenaar-geneesheer in zijn advies echter tot zijn conclusie komt op grond van zeer specifieke en recente bronnen, die informatie verstrekken over de zeer specifieke medische situatie van de verzoekende partij.

De ambtenaar-geneesheer betwist in zijn advies niet dat de verzoekende partij lijdt aan *“pulmonale sarcoïdose met aantasting van de longfunctie”*, maar stelt dat uit de informatie uit de door hem geconsulteerde bronnen kan geconcludeerd worden dat de medische opvolging en medicamenteuze ondersteuning beschikbaar is in het thuisland. De noodzakelijke medicatie en de opvolging door een longspecialist zijn beschikbaar, zo blijkt uit de door de ambtenaar-geneesheer aangehaalde informatie. De verzoekende partij maakt met het aanhalen van zeer algemene bronnen en bronnen die betrekking hebben op zeer specifieke maar helemaal andere gevallen dan het hare, niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer zich op kennelijk onredelijke wijze op voormelde bronnen heeft gesteund, noch dat de verkregen informatie onjuist zou zijn.

De verzoekende partij stelt dat uit pagina 35-36 van het vermelde EASO-rapport blijkt dat de kostprijs voor het raadplegen van een specialist in Congo minimum 10 USD bedraagt en privé zelfs 40 USD, terwijl het minimuminkomen in Congo amper 3,61 USD bedraagt. De verzoekende partij stelt dat zij de noodzakelijke medische kosten niet zal kunnen betalen. De verzoekende partij betwist echter niet in concreto het motief van de ambtenaar-geneesheer dat *“Betrokkene geen bewijzen van arbeidsongeschiktheid aan(haalt)”*. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij wel beweert dat zij werkloos zal zijn bij een terugkeer naar Congo. Zij brengt echter geen begin van bewijs bij dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. Zij beperkt zich dan ook tot een loutere bewering die zij niet aannemelijk maakt. Zelfs al bedraagt het minimuminkomen in Congo amper 3,61 dollar, waarvan de verzoekende partij overigens zelfs geen begin van bewijs bijbrengt, dan nog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat een kost van tien of zelfs veertig dollar voor een consultatie bij een specialist, voor haar onbetaalbaar zou zijn. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze zou geoordeeld hebben dat *“Er dus vanuit gegaan (kan) worden dat betrokkene zelf kan instaan voor de nodige kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp”*. De verzoekende partij betwist overigens het motief dat stelt dat *“Het bovendien erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene geen familie of vrienden meer wonen heeft in het land van herkomst waar zij terecht kan voor (tijdelijk) opvang en/of (financiële) hulp”* niet op enige concrete wijze. Het blijft dan ook overeind.

De verzoekende partij betwist de overige, uitgebreide motieven van de eerste bestreden beslissing niet, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat integraal gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“II.2.2 Verzoekster meent verder nog volgend(e) middel(en) te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie met name het bevel om het grondgebied

te verlaten (als accessorium van de beslissing dd. 11.10.2023 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard):

II.2.2.1 Het middel tegen het bevel bestaat uit een schending van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheid en de schending van de materiële motiveringsplicht doordat verwerende partij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met, eerste onderdeel, de ontoereikende/ontoegankelijke behandelingsmogelijkheid in het land van herkomst en, tweede onderdeel, met het gezin- en familieleven van verzoeker.

EERSTE ONDERDEEL

Bij het nemen van het bevel werd door verwerende partij geen rekening meer gehouden met de medische toestand van verzoekster en met name met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoekster en de ontoereikende behandeling in haar land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 EVRM het bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij had alvorens het bevel uit te vaardigen een meer grondig onderzoek moeten voeren naar de toegankelijkheid van de zorgverstrekking in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan.

Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161 :

'Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.'

Gelet op de afwezigheid van een afdoende onderzoek moet worden aangenomen dat het voor verzoekster dan ook onmogelijk is om terug te keren.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11.10.2023 vormt dan ook een schending van artikel 3 EVRM, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 11.10.2023 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, is dan ook op zijn plaats.

TWEEDE ONDERDEEL

Het bestreden bevel motiveert dat aan verzoekster een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in uitvoering van artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Evenwel werd er geen rekening gehouden met de bepalingen vooropgesteld in artikel 74/13 Vw.

Artikel 74/13 Vw. luidt als volgt:

'Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.'

In de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd benadrukt dat rekening gehouden moet worden met het behoud van de eenheid van het gezin (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 24).

In casu moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geen afdoende rekening houdt met de eenheid van het gezin. Verwerende partij was op de hoogte dat verzoekster gehuwd is met de heer P. K. P.

Dat verwerende partij dan ook bij het nemen van de bestreden beslissing rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het gezinsleven van verzoekster en de persoonlijke en familiale banden die zij heeft ontwikkeld.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Verwerende partij dient in zijn motivatie dan ook steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, 7V/? 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.

Het is immers duidelijk dat door verwerende partij geen correcte belangenafweging werd gevoerd bij het effect van de verwijderingsmaatregel op het gezinsleven van verzoekster (schending van art. 8 EVRM en schending van art. 74/13 Vw.). Het volstaat niet enkel te stellen dat niet is aangetoond waarom de echtgenoot van verzoekster in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn om in Congo een gezinsleven op te bouwen.

De vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, is thans dan ook op zijn plaats."

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst stelt de verzoekende partij dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar medische toestand.

Wat dit betreft kan de verzoekende partij niet worden gevolgd. Het bestreden bevel verwijst expliciet naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 oktober 2023. Dit medisch advies werd haar samen met de beslissing tot weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf en het bestreden bevel ter kennis gebracht. Aldus blijkt dat wel rekening werd gehouden met haar medische toestand. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de beoordeling van de medische toestand van de verzoekende partij op een niet kennelijk onredelijke wijze geschiedde.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van haar tweede middel voert de verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met de bepalingen vooropgesteld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In casu moet volgens haar worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing geen afdoende rekening houdt met de eenheid van het gezin. De verwerende partij was op de hoogte dat de verzoekende partij gehuwd is met de heer P. K. P.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verwerende partij motiveert in de tweede bestreden beslissing als volgt over het gezinsleven van de verzoekende partij:

“Het gezins- en familieleven : Het is inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Betrokkene toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstrekte onmogelijkheid zou zijn samen met hem een gezinsleven in het land van herkomst uit te bouwen”

Ook hier dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij erkent dat de verzoekende partij een partner heeft in België. De verwerende partij erkent dat de verzoekende partij beschikt over een gezinsleven in België, maar motiveert dat de verzoekende partij niet aantoont waarom haar partner in de *“volstrekte onmogelijkheid zou zijn samen met hem een gezinsleven in het land van herkomst uit te bouwen”*.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd heeft in illegaal verblijf. Niettegenstaande zij reeds een beval had gekregen om het grondgebied te verlaten, heeft zij er voor gekozen om hier geen gevolg aan te geven en in deze preciaire toestand een gezinsleven op te bouwen. Beide partners wisten dus van meet af aan dat de verzoekende partij in een preciaire situatie verkeerde en geen recht had verworven om in het Rijk te verblijven. Zij kan niet verwachten dat de Belgische staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten

verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Nergens blijkt dat het de partner van de verzoekende partij onmogelijk zou zijn om haar te vergezellen of op te zoeken in het land van herkomst, dit gedurende de periode van tijdelijke verwijdering. Bovendien hebben beide partners dezelfde nationaliteit.

Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoekende partij in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU